

„Айти Митре, айти синче миле!
Що си олку, синко, уядвено,
Що ми ронишъ, синко, дробни сѣлди,
'Се во сѣлди си сѣ утопило,
Дури си ъ земя завадило
Отъ жалъ'и, Митре, отъ плако'и?“
Не можеше майкѣ зборъ да да'ить,
Одвай Митре въ отго'орило:
„Какъ да не су', майко, уплакано,
Какъ да не су' мошне уядвано?
Богъ го убилъ Петре Вайрадинче,
Вайрадинче Петре кувенджиѣче!
Що ми сторилъ големи намузлакъ,
Що напра'илъ пѣрстенъ натъ пѣрстена,
Що напра'илъ до три злати венци,
Що наредилъ камни безценети,
Що по'арджилъ шесъ то'ари азно,
Ѥ превѣршилъ киръ бѣла Маріа.“
Тогаче рече Митре'а стара майка:
„Айти Митре, айти синко миле!
Аль то'а те тебе брига нашло?
Ай земай си малу-многу азно,
Тѣ собери млади-не майстори,
Напра'и си нова-на геміа,
Тѣ поиди си во града Прилепа,
Прекупи си свила и коприна,
Прекупи си свилени кошули,
Прекупи си мѣдени елеци,
Що 'и носатъ свѣршени девойки;
Прекупи си чо'а парангора,
Що пра'ѣтъ джубина за не'ести,
Напѣлни си нова-на геміа,
Откупи си млади гемидѣи,
Префѣрли сѣ преку цѣрно море,
Излези си во Бѣлого града.
Ко' ке поидишъ во Бѣлого града,
Да си кла'ишъ три млади телѣи,
Да викаетъ низъ Бѣлого града,
Да излезѣтъ свѣршени девойки,
Да купеетъ свила и коприна,